

Tema kohtumõistja.

Jälle on laupäew. Keelõõ ligineb. Üks naesterahwas istub ja ootab tussuwa südamega suures ahastuses, nagu ju nii mõnigi laupäew, tema kodutulekut, oma joobnud mehe kodutulekut! Ja tema laps, tema waene alwatud tütrekene, ootab ühes teniaga. Ta on omas woodis kinniste silmadega, sest ema manitseb teda: Mäga mo Annake, mäga magusaste. Ja wabete wähel, kui jälle mõni ohtamine kuulda, soostab wäike tütar: „Ema, kas siis isa itka weel ei tule?“ Ja ema ei tea selle peale wastata. Nõnda on see juba kuude laupa iga laupäew olnud, ja waene naene on lõik ära katsunud, ta on oma meest palunud pehme ja armsa sõnadega, ta on tõsiselt temaga rääkinud ta on ärdaste nutnud ja häledaste palunud -- kuid lõik muidu!

Mitte itka pole ta istunud ja teda ootanud, aga siis walutas tema süda weel enam. Siis ta lamas wäris-tes woodis ja mees, kui ta teda arwas magawat, mõl- las weel enam kui muidu, kisendas kühnalt, ja laps, une pealt äkitselt üles ärkades, ehmatas hirmsaste. Aga see lõik oli weel koledam olnud. Ja nõnda ootab ta oma meest iga laupäew. Keegi ei aima, kui palju ta kaun- tab, üksnes tema wäike tütrele teab seda. Naabrinaene teise toa juures, päiwiline, ütles üksford temale: „Noh, ei tete mees ka iga laupäew pärast palgamaksimist tule joobnud kodu, ma kuulen seda ju. Aga mis see üksford nõdalas siis ka ära tähendab! Minu mees tuleb iga- päew joobnult kodu — ja see on riis!“ Waat, nõnda on teine weel tade, et ka tema mees mitte igapäew joob-

nud ei ole! Oh Jumal, see on ju tema mehe juures alles haff! Kust on see lõik tulnud? Etas ju tema mees laua teistwiisi, oli laine, usin tödmees ja nemad elastwad nii rahulikult teine teisega koos, ehk küll nende ainuke tü- reke nii nõrk, sidur laps oli. Ja seda teenimata südame- walu kandstwad nad ühiselt, ja neil kumbalgi polnud raske seda kanda. Nii rahuline oli nende elu kolmeleel! See on nüüd lõik mõõdas. Mõõdas on lõik need armsad tun- nid, kui mees pärast tööd linnast koju tuli ja tema ja lapsega ühes istus ja magusat juttu westis. Rõõts on seda lõik teinud, temal pole enam rahu oma nelja seinä wähel, ehk küll naene nad puhtab ja lõrrapärast hoitab. Igal õhtul tuleb ta miuuti pealt kodu ja on laine — tema teab, hommitul lutsub teda jälle töö ja tema teab, et ta weel mitte nii kaugele ei ole, et tööd wõiks hooletusesse jätta. Kui müürsepp peab ta töõga töõttama. Laupäe- wal jääb ta linna, siis on temal rõõkem aega, ja püha- päewal wõib ta wiina peast ära magada.

Kui wärsind on tema naene ja kui äritatud! Ja kui- das põlsub ta waene, haige süda! Nõdal nõdalast läh- heb tema terwis itka halvemaks. Pea ehk on ta peaste- tud lõigest piinast. Ta igatses ju ka hingusele. Üksnes tema laps, tema Anna — oh kui mitte see üksinda maha ei jääts, siis lahkus ta rõõmuga elust. Aga lapse pä- rast soowib ta weel elada. Südadõ on ju mõõdas. Kas ka hirmsamat weel on, kui niisugune, ootamine? Kiriku tornis löõb teel üks, kaks, kolm, nelk — üks. Keelõõst on tund juba mõõdas. Ja mees ei ole itka weel tulnud. Woodikesest kuulusse tasast healt: „Kas isa itka weel ei tule?“